

Vykreslovací engine

Vykreslovací engine vytváří 2D obrázek ze vstupních dat o scéně. 2D obrázek si můžeme představit jako 2 rozměrné pole, kde prvku se říká pixel. Ten drží nějakou hodnotu.

Vykreslovací engine je většinou součástí nějakého většího systému, například herního enginu. *Herní engine* je vícero enginů, například ještě fyzický, pro simulování kolizí objektů, apod. pro interaktivních zážitků.

Real-time

Vykreslovací engine, který pracuje v reálném čase znamená, že tyto obrázky dokáže vykreslovat takovou rychlostí, že pro lidské oko se jeví jako pohyb.

Scéna

Scénu budeme definovat jako množinu objektů. Každý objekt bude mít tzv. mesh, což je množina vrcholů, hran a polygonů. Polygon je nějaký rovinný tvar, definovaný několika body, které jsou spojené hranami. Nejčastěji má polygon 3 hrany, protože jediné tak je jisté, že všechny body budou ležet na jedné rovině.

Rasterizace

Je proces, kdy jednotlivé polygony zobrazíme do obrázku. Obrázek pak můžeme zobrazit na monitoru pro uživatele. Celý proces se skládá z několika fází.

Projekce

- Simulujeme kameru.
- Skládá se z transformace a projekce.

Grafická API

Celý proces rasterizace by šel naprogramovat na procesoru, ale to by bylo neefektivní. Místo toho se dnes používají grafické čipy, dále je GPU. GPU jsou na výpočty spojené s rasterizací, uzpůsobené a mají již implementovanou tzv. rasterizační pipeline. *Rasterizační pipeline* vypadá nějak takto:

Grafický čip může být umístěn samostatně na grafické kartě, nebo může být integrovaná do procesoru. Grafický čip je optimalizovaný na výpočty spojené s rasterizací, ale to znamená, že její používání je dost striktní. Nemůžeme spouštět jakýkoliv kód, jako tomu je na procesoru, ale komunikaci provádí skrz fronty, do kterých posíláme požadavky. Některé části rasterizace sice lze upravovat kódem (tzv. shadery), ale je potřeba použít speciální, dost omezený jazyk. V posledních letech se do grafických čipů přidávají ještě tzv. compute jádra. To je další část čipu, která zvládá dělat obecnější výpočty, například vědecké výpočty.

Vulkan

Vulkan je moderní, nízko-úrovňová grafická API. Oproti předchůdcům, jako DirectX 11 nebo OpenGL, obsahuje daleko specifitější rozhraní pro komunikaci s GPU, a tím dává možnost širším optimalizacím. Mnoho funkcí a optimalizací do té doby dělali samotné ovladače. Vulkan je pouze API, a tím pádem to, jak ve skutečnosti pracuje grafická karta, závisí na ovladači a Vulkan slouží jen jako rozhraní pro požadavky na grafickou kartu.

Vulkan se hodí právě na vykreslování v herních enginech, kde rychlost a možnost optimalizací jsou kritické.

Příkazy

Pomocí Vulkan API můžeme grafické kartě posílat požadavky. Tyto příkazy balíme jako balíčky do tzv. *příkazových bufferů*, aneb *command bufferů*. Např. v DirectX 12 se balíčky nazývají *command listy*, což je trochu výstižnější název. Dále jen *příkazové balíčky* nebo jen *balíčky*, bude-li *příkazové* zřejmé z kontextu.

Balíček má několik stavů, které určují jeho možnosti.

Recording

Proces, kdy do balíčku postupně přidáváme příkazy, se nazývá *recording*, neboli *nahrávání*. Nejprve oznámíme začátek nahrávání konkrétního balíčku pomocí funkce *vkBeginCommandBuffer*. Poté přidáváme příkazy pomocí. Nakonec vše ukončíme pomocí *vkEndCommandBuffer*.

Pro představu:

```
vkBeginCommandBuffer(commandBuffer); // začni nahrávat

vkCmdCopyBufferToImage(commandBuffer, ...); // přidej příkaz: zkopíruj obsah nějakého
bufferu do obrázku

vkCmdDraw(commandBuffer, ...); // přidej příkaz: vykresli něco

vkEndCommandBuffer(commandBuffer); // ukonči nahrávání
```

Můžeme si všimnout, že volání, které přidá příkaz do balíčku, začíná *vkCmd*.

V předchozích API, jako OpenGL nebo DirectX 11, se příkazy takto neshlukovali. Bylo v režii ovladače zkusit příkazy optimalizovat a poslat do fronty. Nevýhodou bylo, že se muselo vše optimalizovat znovu a znovu každý snímek. Balíčky na druhou stranu můžeme nahrát jednou a posílat je už optimalizované vícekrát. Další výhodou je, že je možné nahrávat více balíčku současně, např. z různých vláken, a tím ještě více program zrychlit.

Posílání (Submit)

Až bude vhodná doba, můžeme poslat balíček na grafickou kartu pro splnění.

Fronta

Když chceme, aby se příkazy z balíčku vykonali, pošleme je do tzv. *fronty*. Protože CPU a GPU nejsou synchronizované, nemůžeme začít výpočet okamžitě. Proto se používá *fronta*, kterou grafická karta postupně splňuje.

Každá *fronta* je určité *rodiny*, kde každá *rodina* umí vykonávat určitou sadu příkazů. Obecně jsou 3 sady:

- Grafická: Především vykreslování, ale jestliže *rodina* umí tuto sadu, umí i *transfer* sadu
- Transfer: Pro přesun dat na grafické kartě.
- Compute:

Fronty ale nejsou tzv. *thread safe*, tedy nejsou připravené, aby se do nich nahrávalo z více vláken na CPU zároveň. Proto se jich vytváří více, většinou jedna pro každé vlákno, které k posílání budeme používat.

Synchronizace

Je zaručeno, že grafická karta začne balíčky a příkazy v něm vykonávat ve stejném pořadí, jako do fronty přišli. Není ale zaručeno, že skončí ve stejném pořadí. To je problém, protože často se používá vícero iterací, než vznikne výsledný obrázek. Je tedy třeba, aby každá iterace proběhla ve správném pořadí. Například, rasterizujeme-li scénu a výsledný obrázek chceme rozmazat:

Command bufferu

Balíčky můžeme synchronizovat pomocí semaforů. Semafor je synchronizační struktura, která má 3 stavy, tzv. zelenou a červenou. Při posílání balíčků do fronty upřesňujeme, které semaforey se mají signalizovat a na které se má čekat. Signalizovat znamená, že po poslání se tyto semaforey nastaví ze *zelené* na *červené*. Jakmile jsou veškeré příkazy z balíčku splněné, nastaví se semafor na *zelenou*. Poté se veškeré balíčky, které na tento semafor čekali, mohou začít vykonávat.

Frontu

Příkazy ve frontě můžeme synchronizovat pomocí bariér. Zde je synchronizace omezená jen na typ a fázi příkazu, nikoliv na konkrétní příkaz. To znamená, že když vytvoříme bariéru, oznámíme, na který typ a fázi příkazu čekáme a od které fáze příkazu na to čeká.

GPU to CPU

Pro synchronizaci mezi grafickou kartou a procesorem je tzv. fence.

Náročnost

Dělat takovou režii ručně je již nadlidský úkol. Moderní hry mají stovky iterací, než se dostanou k výslednému obrázku, a synchronizovat vše ručně by způsobovalo spoustu chyb. Navíc se iterace mění dynamicky. Např. není třeba spouštět vykreslování vody, když např. žádná voda není v dohledu. Většina her také umožňuje měnit grafické nastavení a určité efekty třeba vypínat.

Tento problém jsem vyřešil Render Grafem, inspirované přednáškou od FrostBite¹. To, co se má v iteraci stát, jsem definoval jako tzv. *RenderPass*. Každý takový využívá nějaké zdroje, buď jako vstup nebo výstup. Tyto jsou v Render grafu virtualizované. To znamená, že žádný render pass nemá konkrétní zdroj "jen pro sebe", ale je mu přiřazen jen ukazatel a o samotné vytvoření, alokaci a správu se stará právě render graf.

Každý virtuální *zdroj* dostane unikátní název. *RenderPass* tento název použije v případě, že na něm chce záviset, nebo do něj naopak psát. Z toho všeho nám vznikne graf závislostí, který bude vypadat třeba takto:

Render Graf

Render Pass

Zdroje

Závislosti

Runtime

¹FrostBite je moderní herní engine od společnosti EA, známý především pro svou dechberoucí grafiku a zničitelné prostředí